

públiques del president és una tasca prioritària, fins i tot per damunt dels triomfs esportius. Capítol aquest en què han anat de la mà de la desorientació i la frivolitat. No hi ha sinó fer una ullada a l'enfilall de fitxatges frustrats i al joc que ha anat desenvolupant l'equip.

En altres circumstàncies i pots en altra latitud, podríem anticipar la derrota de Roig, simplement per la quantitat d'ulls de poll que ha xafat. Però té la sort

d'enfrontar-se a certs adversaris que, en el fons, són la seua rèplica, amb l'inconvenient que mai no tindran la desvergonya o la temeritat d'entusiasmar les masses mitjançant falses promeses i absurdes eufòries. Les seues habilitats es redueixen a neutralitzar-se entre ells, repartint-se la pell del llop abans de caçar-lo.

Amb tot, les espases continuen en alt i hi ha la possibilitat que la por de la consolidació de Roig i l'odi —que això

és, i no una altra cosa— que li professen possibiliten un consens i la sensatesa mínima per rescatar un club capdavanter que no mereix aquesta mortificació. Confiem que la famosa via valenciana cap al disbarat concloga, per una vegada, amb una mica de trellat. Però en aquesta ocasió, com en tantes altres si de València es tracta, hem d'atenir-nos a l'optimisme del cor, que no a l'excepticisme del magí. **J. J. Pérez Benlloch**

Les eleccions properes

Fabià Estapé parteix dels contactes entre Duran i Lleida i Aznar per criticar la forma que Jordi Pujol té de manar en la coalició catalana.

Sembla que no hi ha gaires dubtes: les eleccions generals, que molts fan dependre de les resolucions del Tribunal Suprem, una vegada que els quatre afranquits han entrat en el cau dibuixat pel jutge estrella Baltasar Garzón, fa que tot depengui d'un fil. Mirin: a terres del Principat els sopars d'Aznar —nét de l'ambaixador franquista ben conegut— amb el senyor Duran Lleida (no Llérida, per favor) han motivat uns enrenous ben grossos a les files de Convergència i Unió. Ens hem acostumat —o s'hi han acostumat— al fet que dins les files de CiU es fa el que diu el senyor Jordi Pujol i Soley. I això no ve d'ara: posem l'any 1980 perquè des d'aleshores al Palau de Sant Jaume l'estadant fa i desfà. Fixin-se quin detall: del primer Govern, només queda el conseller Guitart, la resta han estat renovacions, canvis i enrenous. No vull referir-me a aquells casos en què —com els de Culler i Roma— hi han intervingut forces diguem-ne majors.

Nosaltres hem comentat des de les columnes d'opinió d'EL TEMPS que els resultats indecisos de les eleccions generals del 6 de juny de 1993 varen portar el president del Govern espanyol a tractar de ficar membres de CiU al Govern —un home com Miquel Roca i Junyent va dir que es perdria una oportunitat històrica!— Però el qui mana, és a dir, Jordi Pujol i Soley, va voler “acords puntuals” i regateigs... D'això ha nascut —seria absurd negar-ho— un ambient hostil al fenicisme català. **Fabià Estapé**

CARMÉ PUÉRTOLAS

Duran i Lleida. El president d'UDC ha mantingut converses amb Aznar.